

щата на селския партиен секретар Йордан Руйчев. Той сочи: „Влязоха с пистолети в ръце трима нелегални, един нисък, а двамата високи. Единият от тях беше с брада обраснал, като да приличаше на Хр. Ботев. Същите имаха и пушки, и бомби, а и раници пълни и по едно кепе отгоре. Ниският, научих, че е бил Герасим. Същият викна веднага, влизайки: „Горе ръцете“, и ние постъпихме така, както ни заповяда пред оръжието. Герасим запита кой съм и откъде, аз отговорих истината. Той с остър тон се обърна към неговите и рече: „Той е нашият седенкар, той е Тито, Титовият агитатор.“

Следва разказът му как били малтретирани, след което Герасим се бил сетил отново за него. „Ми каза – продължава Макревски – още сутринта да си замина от Влахи. Мене ми говореше: „А ти бре, заблудено комунисто, знай, че ти си само за пропаганда.“ Ме псуваше, но аз си мълчах, се усмири положението и Герасим пак почна на мен да говори: „Нема да си одиш, но ще си ограничиш дейността“. На всички ни казваше: „Будали едни, зери не сте чули, дека в Украйна партизаните напредват против комунистите. Слушайте църните радиостанции. Народното Димитровско правителство, дека има много министерства, а Англия с толкова колонии има по-малко министерства.“

Мина и това. Руйчев го вързаха. Георги го пуснаха, а мен ме тръгна Герасим да стана и рече: „Убиен ще беше, но благодарение, че седеше при сестра ми и си позволил на детето мое да му дадат обувки на учителския съвет.“

Потърси ми и пари, аз се колебаех, но му ги дадох всичките пари, които имах в кيسето – 4500 лева, без да видат от неговите другари бандити никои. Тогава пак ми заповеда в срок от три дни да се изсела от Влахи, иначе (и ако) милицията рече да те чува пак, ке те убия.⁸

По-нататък Макревски съобщава, че го завели в квартирата, за да му вземат оръжието, как сестрата на Герасим и нейната дъщеря, у които живеел, се застъпили за него, свидетелствайки, че няма оръжие.

Според сведението на другия свидетел – Йордан Руйчев,